

ՉԵՄ ՆԱԽԱՆՁՈՒՄ

ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ԾԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

Ո՛չ, ընկեր իմ, չեմ նախանձում
Ես կոյր բաղդի ընտրեալին,
Որի փառքը այս աշխարհում
Սե՛ծ տներն են ու ոսկին...
Նորա համար կեանքը չունի
Ո՛չ մի վսեմ նսլատակ.
Նա ըստրուկ է ժանգ-մետաղի,
Ըստրուկ հարուստ ու անարգ:

Չեմ նախանձում ես երջանիկ
Ե՛ւ սիրավառ պատանուն,
Որին սիրոյ ժամեր քաղցրիկ
Վառ եղեմ են խոստանում:
Նորա համար կոյսը չքնաղ
Ե՛ւ հրեշտակ է, և՛ Աստուած.
Կուռի սիրուն նա իւր մատաղ
Կեանքն ու սիրտն է նւիրած:

Ո՛չ, ընկեր իմ... ո՛չ կոյր բաղդի
Ինձ պարգւած այդ փառքին
Եւ ո՛չ սիրոյ փափուկ կեանքի
Սիրտ կախարդող վայելքին
Չե՛մ նախանձում... Այդ վիճակում

Չնչին է կեանքն իմ աչքին.
Այլ իղձեր են սիրտս յուղում,
Եւ ձգտում եմ այլ փառքին:

Փառք ծանրագին, փառք վշտալից
Թոյլ մարդկանցից անարգւած.
Փա՛ռք տատասկոտ, փառք փշալից՝
Ազնիւ գործով վաստակած—
Այդ փառքին եմ, ո՛վ ընկեր իմ,
Ես նախանձում ողջ հոգով,
Եւ կուզէի մտնել շիրիմ
Անմահացած այդ փառքով...

Մոսկւա. 1890 թ. 4 դեկտեմբերի